

30. 6. TRINAESTA NEDJELJA KROZ GODINU

Sv. Mise: 8:30 Ždala, 9:45 Gola, 11:00 Gotalovo

1.7. Ponedjeljak Estera	20:00 Gola: + Josip i Marija Parag i rod.
2.7. Utorak Oton	20:00 Gola: + Stjepan, Ivan i rod. Maronić
3.7. Srijeda Toma ap	20:00 Ždala: + Ivica Volarić
4.7. Četvrtak Elizabeta Port.	20:00 Gotalovo: nakana
5.7. Petak Ćiril i Metod	20:00 Gola: + Damir Salajpal i rod.
6.7. Subota Marija Goretti	19:30 Gola: krštenje – Nika Lukčin 20:00 Gola: + Josip Telic i rod.
7.7. ČETRINAESTA NEDJELJA KROZ GODINU	8:30 ŽDALA: + Petar Bečeheli i ob., Pero Bakrač i ob., Petar Foruglaš, Petar Takač i ob. 9:45GOTALOVO:+ Stjepan i Nevenka Premec 11:00 GOLA: župna

**Župe Sveta Tri Kralja - Gola i Presvetog
Trojstva - Ždala
TRINAESTA NEDJELJA KROZ GODINU - B
30.6.2024.**

Evandjelje: Mk 5, 21-43

Djevojko! Zapovijedam ti, ustani!

Čitanje svetog Evandjelja po
Marku

U ono vrijeme: Kad se Isus lađom ponovno prebacio prijeko, zgrnu se k njemu silan svijet. Stajao je uz more. I dođe, gle, jedan od nadstojnika sinagoge, imenom Jair. Ugledavši ga, padne mu pred noge pa ga usrdno moljaše: »Kćerkica mi je na umoru! Dođi, stavi ruke na nju da ozdravi i ostane u životu!« I pođe s njima. A za njim je išao silan svijet i pritiskao ga. Dok je Isus još govorio, eto nadstojnikovih s porukom: »Kći ti je umrla. Čemu dalje mučiti učitelja?« Isus je čuo taj razgovor, pa će nadstojniku: »Ne boj se! Samo

vjeruj!« I ne dopusti da ga itko drugi prati osim Petra i Jakova i Ivana, brata Jakovljeva. I dođu u kuću nadstojnikovu. Ugleda buku i one koji plakahu i naricahu u sav glas. Uđe i kaže im: »Što bučite i plačete? Dijete nije umrlo, nego spava.« A oni mu se podsmjehivahu. No on ih sve izbaci, uzme sa sobom djetetova oca i majku i svoje pratioce pa uđe onamo gdje bijaše dijete. Primi dijete za ruku govoreći: »Talita, kum!«, što znači: »Djevojko! Zapovijedam ti, ustani!« I djevojka odmah usta i počehodati. Bijaše joj dvanaest godina. I u tren ostadoše zapanjeni, u čudu veliku. On im dobro poprijeti neka toga nitko ne dozna; i reče da djevojci dadnu jesti.

Riječ Gospodnja.

Razmišljanje uz 13. nedjelju kroz godinu

Današnji evanđeoski odlomak opisuje nam uskrišenje Jairove kćeri, no u krupnom planu je svakako Jairov lik. Jair je, naime, bio jedan od nadstojnika sinagoge, koji je došao Isusa zamoliti za ozdravljenje svoje kćeri, za koju mu u međuvremenu javljaju da je umrla. No Isus ga bodri i poziva da nastavi vjerovati, unatoč lošim vijestima koje je primio iz svoje kuće: “Ne boj se, samo vjeruj!” Jair je vrlo ozbiljno shvatio Isusove riječi pa je pun vjere u njegovu moć zajedno s njim išao svojoj kući. Sve što se potom dogodilo, bez daljnjega je ne samo plod Isusove moći, već i plod njegove vjere, jer Isus nije činio čudesa da ljude fascinira svojom moći, već su čudesa bila u službi vjere. U cijelom ovom događaju valja stoga u središte pozornosti staviti samog Jaira. O njemu možemo iščitati više detalja, koji se mogu, generalno gledano, razvrstati u dvije razine. Najprije, on je vrlo brižan i skrban otac svoje obitelji koji brine za osnovne obiteljske potrebe svojih ukućana. U tom smislu, kad mu se kći razboli, on traži kako joj pomoći i dovesti je do ozdravljenja. Zato i traži Isusa, ide mu ususret i vapi za pomoć.

Još uvijek ne zna da mu naravna zdravstvena skrb za svoje dijete neće biti dostatna. No kad susreće Isusa, a u međuvremenu prima vijest o smrti svoje kćeri, Isus će od njega očekivati da joj svojom vjerom zajamči njegov čudesan zahvat i povratak u život. Tako se pokazalo da je na drugoj razini njegove skrbi za obitelj bila vjera, također neizostavni i sastavni dio cjelovite skrbi za obitelj. Svojim zahtjevom da vjeruje, Isus mu je na to skrenuo pozornost, a on je odlučio ići do kraja, dajući povjerenje Isusovoj riječi više nego lošoj vijesti koja je došla iz kuće. Upravo to se pokazalo kao pravi zgoditak, te je Isus doista i učinio što mu je obećao u danom trenutku. Povlačeći paralelu od tog događaja prema našem vremenu i obiteljskim odnosima, možemo pronaći mnogo sličnosti. Mnogi roditelji, naime, prihvate skrbiti za svoju djecu samo u onoj vodoravnoj, zemaljskoj dimenziji, misleći da je dovoljno skrbiti o zdravlju i prehrani djece. Mnogi i ne misle i ne znaju koliko je njihova vjera važna, to jest da bez vjere nema cjelovite skrbi o djeci. Usredotoče se tražiti zdravlje, ako se dijete razboli, i odlaze od liječnika do iscjelitelja, a svu svoju brigu za dijete ostave na skrbi oko vremenitih dobara. Na taj način

mnogi roditelji skrivaju duhovnu smrt vlastite djece, no to ne žele baš uvijek priznati. A često i ne razmišljaju o tome da njihova djeca imaju i duhovni život koji trebaju hraniti vjerom u Isusa. Nije stoga rijetkost da djeca vrlo lako odbacuju vjeru, čim im se pruži prigoda, jer u svojoj obitelji nisu bili poučeni važnosti vjere, ili im se kasnije progledalo kroz prste kao da time ne čine nikakvu nesagledivu štetu kad odbacuju vjeru. Umjesto da su roditelji bili čvrsti u svojim odlukama i inzistirali na odgoju u vjeri i kreposti, oni bi tek tako olako prihvaćali da im djeca napuste vjeru, kao da nije riječ o duhovnoj smrti. Kao da je prihvatljivija duhovna smrt od one tjelesne, to jest kao da se o njoj uopće ne bi trebalo voditi računa. Današnji mentalitet je na žalost takav da doista ne vodi računa o ovoj dimenziji života, to jest o vjeri u Krista koja životu daje cjelovitost, pa se usredotoče na sve drugo kao važnije i primarnije. Baš zato nam ovaj evanđeoski događaj s Jairom i njegovom kćeri rječito svjedoči kako Isus vrlo dobro razumije sve ljudske potrebe, pogotovo one uzvišene i važne kao što je vjera. Zato je i Jairu pokazao da život njegovih ukućana ovisi prvenstveno o njegovoj vjeri, a ne samo o ljudskoj zauzetosti. Kako bi danas bilo spasonosno kad bi

kršćani shvatili ovaj Isusov poticaj i kad bi se istinskim odgojem vjere oduprli galopirajućem materijalističkom mentalitetu koji nam porobljuje i uništava duše. A kad imamo naraštaj bez duše i duhovnih vrijednosti, onda nam se događa tragedija na svim drugim razinama života. Na roditeljima je stoga veliki zadatak, da se poput Jaira približe čvrstom vjerom Isusu i da svoju vjeru prenesu na svoje ukućane, to jest da im vjerom zajamče svaku dobrobit uz onaj istinski život koji dolazi od Boga. A kao što je Gospodin u Jairovo srce ulio vjeru i kao što je pridigao njegovu kćer na život, neka tako pridigne i kršćanske obitelji danas. Neke roditeljima ulije čvrstu vjeru kojom će odgajati svoju djecu kao djecu Boga živoga, a neke djecu pridigne da ne traže i da se ne zadovoljavaju samo onim niskim zemaljskim, već da traže što je uzvišeno nebesko. Neke nas sve Isus osposobi za služenje kako bismo istinski jedni drugima služili oko duhovnog, božanskog života, pa kad budemo puni njegova Duha, lako ćemo onda skrbiti i o svim drugim potrebama, stvarajući nove naraštaje prema mjeri neba, a ne samo zemlje.

Prof. dr. don Ivan Bodrožić